

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/95/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114213229
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2016:3114213229.5

Rozhodnutie

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Ivetou Sopkovou, v právnej veci žalobcu UK Profit, spol. s r.o., so sídlom Nitra, Hornočermánska 797/59, IČO: 35 937 815, zastúpeného JUDr. Ivanou Zmekovou, advokátkou so sídlom Bratislava, Zámocká 30, proti žalovanému I., št. občanovi SR, nar. XX.XX.XXXX, bytom T., I. XXXX/X, o zaplatenie 1 070,67 € s prísl. takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Pôvodný žalobca (DPS financial consulting, s.r.o.) sa podaným návrhom, doručeným súdu dňa 11.06.2014, domáha od žalovaného zaplatenia čiastky 1 070,67 € s príslušenstvom 148,03 € a 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 070,67 € od 28.09.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom dlhu žalovaného zo zmluvy o kreditnej karte zo dňa 19.12.2007. Uviedol, že na základe zmluvy o kreditnej karte zo dňa 19.12.2007 poskytol jeho právny predchodca - Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanému úver s úverovým rámcom 995,82 €/30 000,- Sk a vydal mu kreditnú kartu, pričom žalovaný sa zaviazal úver splácať formou inkasa minimálnej splátky. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Obchodné podmienky pre úverové karty, Obchodné podmienky pre poskytovanie a používanie elektronických služieb a platobných kariet, vydaných Slovenskou sporiteľňou, a.s. a Všeobecné obchodné podmienky. Z dôvodu porušenia bodu 10.3 písm. b/ Obchodných podmienok pre úverové karty žalovaným, Slovenská sporiteľňa, a.s. dňa 03.05.2011 odstúpila od zmluvy s účinnosťou od 30.04.2011 a vyzvala žalovaného na plnenie v lehote 15 dní. Podľa Obchodných podmienok bolo žalovanému odstúpenie od zmluvy doručené dňa 06.05.2011 a lehota na plnenie mu uplynula dňom 15.05.2011. Pohľadávka proti žalovanému bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2013, pričom žalobca žalovaného opätovne vyzval na plnenie, ale neúspešne.

Uznesením č.k. 18Ro/216/2014-47 zo dňa 13.01.2015 súd pripustil, aby na miesto pôvodného žalobcu (DPS financial consulting, s.r.o.) vstúpila spoločnosť UK Profit, spol. s r.o., na ktorú bola pohľadávka proti žalovanému postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 08.09.2014.

Žalobca dňa 18.12.2014 na základe uznesenia súdu č.k. 18Ro/216/2014-20 zo dňa 12.11.2014 doplnil, že žalovaná suma pozostáva z istiny 1 070,67 € a zmluvného a zákonného úroku z omeškania 195,70 €, vyčísleného ku dňu postúpenia pohľadávky. Všetky súdom požadované údaje vyplývajú z výpisov z účtu.

Žalovaný sa k návrhu písomne vyjadril tak, že požiadal o možnosť plnenia dlhu v splátkach.

Súd vec prejednal na pojednávaní konanom za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 z.č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) v neprítomnosti žalobcu a jeho zástupkyne, ktorí svoju neúčast' ospravedlnili a súhlasili s tým, aby súd konal a rozhodol v ich neprítomnosti. Vykonal

dokazovanie oboznámením sa s návrhom, návrhom na uzatvorenie zmluvy o kreditnej karte zo dňa 19.12.2007, výpisom z úverového účtu žalovaného, odstúpením od zmluvy zo dňa 03.05.2011, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 02.10.2013, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 11.10.2013, výzvou na plnenie zo dňa 21.11.2013, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 08.09.2014, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 25.09.2014, prehľadom transakcií, výsluchom žalovaného a zistil tento skutkový stav:

Dňa 19.12.2007 bola uzatvorená zmluva medzi veriteľom - Slovenská sporiteľňa, a.s. navrhovateľom, a dlžníkom - žalovaným o kreditnej karte. Na základe tejto zmluvy veriteľ poskytol žalovanému kreditnú kartu s úverovým rámcom 995,82 €/30 000,- Sk, pričom žalovaný sa zaviazal úver splácať formou inkasa minimálnej splátky, ktorej výška v zmluve stanovená nebola. Úroková sadzba bola premenlivá, 17,50 % ročne, úrok z omeškania bol podľa zmluvy 26,4 % ročne a úrok z prečerpania 26,4 % ročne. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Obchodné podmienky pre úverové karty, Obchodné podmienky pre poskytovanie a používanie elektronických služieb a platobných kariet, vydaných Slovenskou sporiteľňou, a.s. a Všeobecné obchodné podmienky, pričom v bode 10.3 písm. b/ Obchodných podmienok pre úverové karty bolo dojednané oprávnenie veriteľa odstúpiť od zmluvy v prípade omeškania žalovaného s plnením splátok dlhu.

Z výpisu z úverového účtu žalovaného vyplýva, že menovaný úver z kreditnej karty čerpal, uskutočňoval výbery/platby platobnou kartou a taktiež vykonával úhrady dlhu.

Listom zo dňa 03.05.2011 veriteľ odstúpil od zmluvy o kreditnej karte podľa bodu 10.3 písm. b/ Obchodných podmienok pre úverové karty s účinnosťou ku dňu 30.04.2011 a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 198,54 € v lehote 15 dní od účinnosti odstúpenia.

Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2013 bola pohľadávka veriteľa proti žalovanému v sume istiny 1 070,67 € a príslušenstva 148,03 € postúpená na DPS financial consulting, s.r.o., ktorá skutočnosť bola žalovanému oznámená listom postupcu zo dňa 11.10.2013. Spoločnosť DPS financial consulting, s.r.o. vyzvala žalovaného na plnenie listom zo dňa 21.11.2013.

Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 08.09.2014 bola pohľadávka proti žalovanému v sume istiny 1 070,67 € a príslušenstva 195,70 € postúpená na žalobcu, ktorá skutočnosť bola žalovanému oznámená listom postupcu zo dňa 25.09.2014.

Tieto skutočnosti žalovaný v konaní nerozporoval, a preto z nich súd vychádzal ako zo skutočností nesporných.

Žalobca, napriek tomu, že v písomnom podaní zo dňa 18.12.2014 oznámil, že žalovaná suma predstavuje sumu 1 266,37 €, pozostávajúcu z istiny 1 070,67 € a zmluvného a zákonného úroku z omeškania 195,70 €, vyčísleného ku dňu postúpenia pohľadávky, po právoplatnosti uznesenia, ktorým bol povolený jeho vstup do konania namiesto spoločnosti DPS financial consulting, s.r.o. (č.k. 18Ro/216/2014-47 zo dňa 13.01.2015, právoplatné dňa 18.02.2015) žalobný návrh nerozšíril a nenavrhol súdu zmenu žaloby podľa § 95 O.s.p..

Predmetom konania tak zostal nárok žalobcu na zaplatenie istiny 1 070,67 € s príslušenstvom 148,03 € a 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 070,67 € od 28.09.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Žalovaný pri výsluchu uviedol, že si je vedomý, že má dlh. V tej dobe, keď to vzniklo, výplatu dostával nepravidelne, potom zostal nezamestnaný. Teraz je tiež nezamestnaný, poberal dávku v hmotnej núdzi, ale od 01.04.2016 mu ju vzali a teraz nepoberá nič. Súhlasil so splátkami 20,- € mesačne. K odstúpeniu od zmluvy zo dňa 03.05.2011 sa bližšie vyjadriť nevedel. Dlhu si je síce vedomý, vie, že to je z karty, ktorú dostal, ale nevedel presne, z čoho žalovaná suma pozostáva.

Súd vec posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov účinných ku dňu uzavretia zmluvy o kreditnej karte, 19.12.2007:

Podľa § 261 ods. 3 písm. d) z.č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení vecí (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1 až 3 z.č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 52 ods. 1-4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom odo dňa 01.01.2008 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 2 písm. a/ zákona 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f) meno a adresu spotrebiteľa, g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v aktuálnom znení orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 153a ods. 1 O.s.p., ak počas konania žalovaný uzná pred súdom nárok uplatnený žalobou alebo jeho základ alebo ak sa žalobca vzdá pred súdom svojho nároku, súd rozhodne rozsudkom na základe uznania alebo vzdania sa nároku.

Na základe vykonaného dokazovania v predmetnej veci a uvedených zákonných ustanovení mal súd za to, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom vznikla dňa 19.12.2007 zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka - dvojstranný záväzkovoprávny vzťah, podľa ktorého veriteľovi vznikla povinnosť poskytnúť žalovanému úver a žalovanému povinnosť vrátiť ho podľa dohodnutých podmienok v úverovej zmluve. Žalovaný akceptoval jednotlivé ustanovenia

tejto zmluvy ich podpísaním, a preto mal povinnosť za predmet zmluvy riadne a včas zaplatiť, teda vrátiť požičané finančné prostriedky tak, ako sa k tomu zmluvou zaviazal.

Predmetná zmluva o kreditnej karte zo dňa 19.12.2007 je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu. Žalovaný zmluvu podpísal ako fyzická osoba a zo samotnej zmluvy nevyplýva účel použitia poskytnutých peňažných prostriedkov. Posúdenie predmetného právneho vzťahu ako spotrebiteľského úveru nevyklučuje ust. § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, kde sú taxatívne vymenované zmluvy, na ktoré sa daný zákon nevzťahuje.

Vzhľadom na ustanovenie § 5b z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa bolo potrebné vysporiadať sa v konaní s otázkou, či nie je daná okolnosť, ktorá by zakladala nemožnosť uplatnenia práva, oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi. V prípade premlčania pohľadávky umožňuje tento inštitút rýchle vydanie rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov či bez potreby aplikovania iných právnych noriem, ktoré sa na vec vzťahujú.

Pojem spotrebiteľská zmluva do Občianskeho zákonníka zaviedla jeho novela z.č. 150/2004 Z.z., ktorú úpravu neskôr výrazne pozmenil z.č. 568/2007 Z.z. (a neskôr i ďalšie čiastkové novelizácie). Spotrebiteľská zmluva pritom nie je samostatný typ zmluvy, ale ide o druh zmluvy, pre ktorú právne predpisy (nielen Občiansky zákonník) stanovujú osobitné podmienky a určujú jej náležitosti. Právna úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch. Ako je uvedené vyššie, zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporkyňou bol síce tzv. absolútnym obchodom, čo však v zmysle uvedeného nevyklučuje možnosť a povinnosť súdu aplikovať na ten istý právny vzťah i ustanovenia spotrebiteľského práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa. Z materiálneho hľadiska sa totiž pozícia zmluvnej strany, uzatvárajúcej zmluvu pred účinnosťou novely Občianskeho zákonníka z.č. 568/2007 Z.z. nelíšila od pozície spotrebiteľa, uzavierajúceho zmluvu už v režime spotrebiteľských zmlúv podľa § 52 a nasl. Obč. zák. v znení účinnom od 01.01.2008. Ustanovenie § 52 ods. 1 Obč. zák. účinné do 31.12.2007 pritom znamenalo zúženú aplikáciu smernice 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá za spotrebiteľskú zmluvu považuje každú štandardnú zmluvu uzavretú medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ktorej obsah spotrebiteľ nemohol podstatne ovplyvniť, nakoľko bola vopred pripravená dodávateľom. Keďže citovaná smernica bola do slovenského právneho poriadku implementovaná len čiastočne a postupne v dlhšom časovom období, v zmysle konštantnej judikatúry ESD nadobúda smernica v takomto prípade priamy účinok, a súd ju musí bez ďalšieho aplikovať na právne vzťahy medzi fyzickými a právnickými osobami. V spojených prípadoch C-240/98 - C 244/98 Océano Grupo Editorial SA, ROcio Murciano Quintero (C-240/98) a Salvat Editores SA v José M. Sánchez Alcón Prades (C-241/98), José Luis Copano Badillo (C-242/98), Mohammed Berroane (C-243/98), Emilio Vinas Feliu (C-244/98) Súdny dvor ES konštatuje povinnosť národného súdu pri aplikácii ustanovení národného práva, ktoré sú skoršieho alebo neskoršieho dátumu než uvedená smernica, interpretovať ich pokiaľ je to možné, vo svetle presného znenia a účelu smernice. Nič teda nebráni tomu, aby ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného od 01.01.2008 o spotrebiteľských zmluvách boli použité i na predmetnú zmluvu o úvere uzavretú 20.12.2007. Ustanovenie § 54 ods. 1 prvá veta Obč. zák. prikazuje aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka na práva a povinnosti zo spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ sú pre spotrebiteľa priaznivejšie než príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Inými slovami Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu súd na vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní, ktoré sú pre spotrebiteľa v tomto prípade nepochybne výhodnejšie a zabezpečujú jeho ochranu.

Uvedené má oporu aj z hľadiska historického výkladu, keď novelou Občianskeho zákonníka -z.č. 102/2014 Z.z.- sa výslovne v § 52 ods. 2 zavádza pravidlo, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Pretože žalovaný nesplácal dlh riadne, veriteľ využil oprávnenie dané mu ustanovením bodu 10.3 písm. b/ Obchodných podmienok pre úverové karty a listom zo dňa 03.05.2011 odstúpil od zmluvy s účinnosťou

od 30.04.2011 a vyzval žalovaného na plnenie v lehote 15 dní odo dňa účinnosti odstúpenia, t.j. do 15.05.2011.

Medzi zmluvnými stranami tak došlo k zrušeniu zmluvy odstúpením veriteľa od nej a podľa § 457 Občianskeho zákonníka boli zmluvné strany povinné vrátiť si navzájom všetko, čo podľa nej dostali, inak by došlo k bezdôvodnému obohateniu. Veriteľ, resp. jeho právny nástupcovia tak mohli právo na zaplatenie dlžnej sumy na súde proti žalovanému titulom vydania bezdôvodného obohatenia uplatniť dňa 16.05.2011. Pôvodný žalobca (DPS financial consulting, s.r.o.) však uplatnil tvrdené právo na súde až dňa 11.06.2014, teda viac ako rok po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby stanovenej Občianskym zákonníkom pre nároky z bezdôvodného obohatenia (ktorá v danom prípade plynula od 16.05.2011 do 16.05.2013). Súdu teda nezostávalo iné ako konštatovať, že právo žalobcu na zaplatenie žalovanej čiastky je premlčané a nemožno ho priznať (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Totožný právny názor zaujal v obdobnej veci aj Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 5Co/599/2015 zo dňa 06.04.2015.

Vzhľadom na tieto závery súd rozhodol ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a žalobný návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Pre úplnosť súd udáva, že písomné vyjadrenie žalovaného v konaní zo dňa 11.05.2016 súd nevyhodnotil ako uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Uznanie dlhu predstavuje jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorý zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Tento právny úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl.) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejмый dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť.

V písomnom podaní žalovaného zo dňa 11.05.2016 pritom absentuje dôvod vzniku pohľadávky a presne určená výška pohľadávky, a toto podanie potom nespĺňa zákonné požiadavky na riadne uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka.

Taktiež podľa názoru súdu nešlo o uznanie nároku uplatneného žalobou podľa § 153a ods. 1 O.s.p., pretože žalovaný na pojednávaní uviedol, že si je síce existencie dlhu vedomý, ale nevedel presne, z čoho žalovaná suma pozostáva. Z tohto pohľadu potom nemožno hovoriť o uznaní nároku, uplatneného žalobou.

Súčasťou rozsudku je aj výrok o trovách konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Žalovaný, ktorý mal vo veci plný úspech, má podľa § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania. Nakoľko si však žalovaný žiadne trovy neuplatnil, súd mu ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v dvoch vyhotoveniach do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Trenčíne.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolaie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.